

Σε ποιους απευθύνεται ο κ. Βενιζέλος;

του Γιάννη Μηλιού

Σε ποιους απευθύνεται ο κ. Βενιζέλος όταν σε κάθε ευκαιρία δηλώνει ότι ως αυριανός πρωθυπουργός εγγυάται μισθούς και συντάξεις του δημοσίου, και με το γνωστό του αλαζονικό ύφος καλεί τις ηγεσίες της αριστεράς να δηλώσουν αν είναι σε θέση να κάνουν το ίδιο;

Προφανώς όχι στους γιατρούς του Αιγινίτειου που βρίσκονται εδώ και μια βδομάδα σε επίσχεση εργασίας, απλήρωτοι επί μήνες, διεκδικώντας την καταβολή των δεδουλευμένων τους.

Προφανώς όχι στους γιατρούς όλων των δημόσιων νοσοκομείων της χώρας, ή τους νοσηλευτές του ΕΚΑΒ, που επί δυόμιση χρόνια τώρα ζουν υπό το εκβιαστικό δίλημμα ανάμεσα στη συνέχιση της κοινωνικής τους προσφοράς απέναντι στους καθημαγμένους από την κρίση συνανθρώπους τους και την διεκδίκηση των καθυστερούμενων μισθών τους που σε κάποιες περιπτώσεις ξεπερνούσε τους έξι μήνες, με το μοναδικό μέσο που τους προσφέρει η εργατική νομοθεσία, την επίσχεση εργασίας.

Προφανώς όχι στους χιλιάδες εργαζόμενους του ευρύτερου δημόσιου τομέα, που βρέθηκαν εγκλωβισμένοι ανάμεσα στην απροθυμία χρηματοδότησης των επιχειρήσεων του δημοσίου από τις τράπεζες, και την προσχηματική αδυναμία του δημοσίου να επιχορηγήσει τις λειτουργικές τους δαπάνες, για τις οποίες οι τελευταίοι που θα μπορούσαν να ευθύνονται είναι οι ίδιοι οι εργαζόμενοι σ' αυτές, και που ωστόσο υποχρεώθηκαν στα δυο αυτά χρόνια του μνημονίου να δίνουν, απλήρωτοι επί μήνες, ένα σχεδόν καθημερινό προσκλητήριο έξω από το Υπουργείο Οικονομικών στο Σύνταγμα, για να διεκδικήσουν το αυτονόητο: την καταβολή των μισθών τους, ή μάλλον ότι απέμεινε απ' αυτούς, μετά τις αλλεπάλληλες περικοπές τους που συχνά ξεπερνούσε το 50%.

Προφανώς όχι στους επίσης χιλιάδες εργαζόμενους των ιδιωτικών εκείνων επιχειρήσεων που έχουν ως κύριο ή και αποκλειστικό αγοραστή των προϊόντων ή των υπηρεσιών τους το ελληνικό δημόσιο ή τα δημόσια ασφαλιστικά ταμεία, και οι οποίες (επιχειρήσεις) στραγγαλίζονται σήμερα με την παρατεινόμενη στάση πληρωμών που έχει κηρύξει το κράτος απέναντί τους, με συνέπεια να αδυνατούν ή να προφασίζονται ότι αδυνατούν να καταβάλουν τις νόμιμες αποδοχές των υπαλλήλων τους.

Προφανώς όχι στους εκατοντάδες χιλιάδες συνταξιούχους που ξέρουν πολύ καλά ότι η ελάφρυνση του δημοσίου χρέους κατά μερικά δις ευρώ έγινε με ένα άγριο κούρεμα των αποθεματικών των ασφαλιστικών τους ταμείων, οδηγώντας με βεβαιότητα στην ανάγκη ατελείωτων περικοπών των συντάξεων και των κάθε είδους παροχών, και μετάθεσης της καταβολής του εφάπαξ σ' ένα διαρκώς απομακρυνόμενο μέλλον.

Ο κ. Βενιζέλος δεν μπορεί να απευθύνεται σε κανένα εργαζόμενο ή συνταξιούχο, είτε του στενού, είτε του ευρύτερου δημόσιου τομέα. Οι εγγυήσεις που μας προσφέρει δεν έχουν καμιά απολύτως αξία. Γιατί, στις εκλογές της 6ης Μαΐου, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, δεν κρίνονται οι όποιες εξαγγελίες για διασφάλιση μισθών και συντάξεων, ανάπτυξη, αποκατάσταση των αδικιών, αναδιαπραγμάτευση των μνημονίων, κλπ., αλλά η ίδια η αξιοπιστία αυτών που κορδώνονται ως εγγυητές και σωτήρες μας. Μόνο που γι' αυτή την αξιοπιστία τους μιλάει η πολιτική τους που ζήσαμε στο πετσί μας, δύομισι χρόνια τώρα.

Γιατί, ποιος έχει την παραμικρή αυταπάτη: Σε περίπτωση που, την 7η Μαΐου, τα κόμματα των μνημονίων έχουν κοινοβουλευτική πλειοψηφία, ποιος Βενιζέλος και ποιος Σαμαράς θα θυμάται τις εγγυήσεις που μοίραζε προεκλογικά; Αυτό που (και εύλογα, σε μεγάλο βαθμό) θα μπορούν να επικαλούνται θα είναι ότι ο λαός επιδοκίμασε την πολιτική τους. Και θα τη συνεχίσουν...